

— Няма да умреш, майко! — усмихна се Орфей, и в глас и усмивката му имаше вяра и сигурност в утрешния ден. Кир го научи да вярва в силите си, никога да се не отпуща, да е предвидлив и внимателен, но без да бъде страхлив, да обмисля всяка своя стъпка без да бъде колеблив, да работи по план. Орфей беше уверен в силите си и в силите на ония, които като него се бореха за прехраната си и за свободата си.

— Сине, — погледна го плахо майката, — за тебе са дошли лоши хора, ако те хванат. . .

— Няма да им се дам, майко.

— Какви страхове съм преживяла за тебе, сине, — проплака тихичко тя, — какви мъки! По-напред — мисли и грижи, а сетне — тревоги. Дика, милата, по цели дни стои на скалата отсреща и гледа кога ще се зададеш, та да ти каже, че те чакат лоши хора. . .

Орфей пребледня от възмущение и щастие, тялото му се отпусна, ръцете му се разтрепериха. Майката го изгледа учудена и уплашена. Тя искаше да го попита какво му е, но той се съвзе, тръсна глава и се усмихна меко, ласкаво, сърдечно. Значи тя е мислила за него, тя —